

MARTÍ CASTELLÓ, Joan. *Socialistes d'un país imaginat. Una història del Partit Socialista del País Valencià (1974-1978).* València: Institució Alfons el Magnànim. Centre Valencià d'Estudis i d'Investigació, 2017. Adés & Ara, 1. 262 pàgs. [15 x 21,5].

El socialisme valencianista, representat pel Partit Socialista del País Valencià (PSPV), va viure una profunda evolució en el context de canvis associats a la Transició Política. Uns canvis que el porten des del projecte rupturista i el socialisme autogestionari de mitjans de la dècada dels anys 70 a la *realpolitik* i la fusió amb el PSOE l'any 1978. L'estudi d'aquesta evolució és el propòsit d'aquesta obra, que arrenca amb els antecedents del valencianisme polític d'orientació socialista als anys seixanta. Són aquests els anys de la renovació del valencianisme a partir de la influència de Joan Fuster, amb la formulació d'una nova identitat valenciana que deixa enrere el regionalisme amb un nacionalisme de base lingüística i projecció política a nivell de Països Catalans (PPCC).

En el context mobilitzador de la Transició, el PSPV planteja com a objectius l'Estatut d'Autonomia i la configuració dels PPCC “*com horitzó desitjable que encara s'havia d'articular*”. Pel que fa a la seva aposta pel socialisme autogestionari, aquest seria el mecanisme per avançar en “*l'abolició de la propietat i del control privat dels principals mitjans de producció i distribució*”, instaurant una propietat col·lectiva fonamentada en cooperatives o entitats públiques, amb l'objectiu d'assolir la societat sense classes. Per al PSPV el protagonista d'aquesta transformació seria el bloc social històric format per obrers, camperols, integrants de les classes populars, administratius, professionals liberals, petits empresaris i propietaris rurals que aspiraven a l'alliberament social i nacional, així com a modernitzar el país; davant d'uns grups dominants que representaven l'explotació de classe i el control de l'Estat centralista espanyol. D'acord amb aquest plantejament, el model històric de modernització política, social i econòmica seria el de la Catalunya contemporània, dins d'un procés de “maduració” del país on el PSPV havia d'estar preparat per dirigir-lo intel·lectualment i políticament.

El llibre analitza, en definitiva, el “*paper que jugà el valencianisme polític dins del moviment antifranquista i democràtic valencià*”, un paper on la desfeta electoral de 1977, amb el PSPV com a força extraparlamentària, l'obligarà a un replantejament global de la seva estratègia i l'abocarà a fusionar-se amb el PSOE el juny de 1978 des d'una posició de feblesa.

IHE

(Secretaria de la Revista)

Traducción de la reseña anterior:

El socialismo valencianista, representado por el Partit Socialista del País Valencià (PSPV), vivió una profunda evolución en el contexto de cambios asociados a la Transición Política. Unos cambios que lo desplazan desde el proyecto rupturista y el socialismo autogestionario de mediados de la década de los años 70 a la *realpolitik* y la fusión con el PSOE en 1978. El estudio de esta evolución es el propósito de esta obra, que arranca con los antecedentes del valencianismo político de orientación socialista en los años sesenta. Son estos los años de la renovación del valencianismo a partir de la influencia de Joan Fuster, con la formulación de una nueva identidad valenciana que deja atrás el regionalismo con un nacionalismo de base lingüística y proyección política a nivel de Països Catalans (PPCC).

En el contexto movilizador de la Transición, el PSPV plantea como objetivos el Estatuto de Autonomía y la configuración de los PPCC “*com horitzó desitjable que encara s’havia d’articular*”. En cuanto a su apuesta por el socialismo autogestionario, este sería el mecanismo para avanzar en “*l’abolició de la propietat i del control privat dels principals mitjans de producció i distribució*”, instaurando una propiedad colectiva fundamentada en cooperativas o entidades públicas, con el objetivo de lograr la sociedad sin clases. Para el PSPV el protagonista de esta transformación sería el bloque social histórico formado por obreros, campesinos, integrantes de las clases populares, administrativos, profesionales liberales, pequeños empresarios y propietarios rurales que aspiraban a la liberación social y nacional, así como a modernizar el país, ante unos grupos dominantes que representaban la explotación de clase y el control del Estado centralista español. De acuerdo con este planteamiento, el modelo histórico de modernización política, social y económica sería el de la Cataluña contemporánea, dentro de un proceso de “maduración” del país donde el PSPV debía estar preparado para dirigirlo intelectual y políticamente.

El libro analiza, en definitiva, el “*paper que jugà el valencianisme polític dins del moviment antifranquista i democràtic valencià*”, un papel donde la derrota electoral de 1977, con el PSPV como fuerza extraparlamentaria, le obligará a un replanteamiento global de su estrategia y le abocará a fusionarse con el PSOE en junio de 1978 desde una posición de debilidad.

IHE
(Secretaría de la Revista)